

Ένα φαινόμενο! Όλες ή παλιές φίλες του τόν είχαν βρῖσει και είχαν φύγει από κοντά του, ύστερα από άγριες και θυελλώδεις σκηνές. Τοῦ ἔκανε λοιπόν μεγάλη ἐντύπωση αὐτὸ τὸ αἰσθηματικὸ γράμμα της.

— Πρέπει νὰ δῶ ἂν μοῦ παίξει κανένα ἄσχημο παιγνίδι! σκέφθηκε. Μήπως εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς τρόπους της γιὰ νὰ μὲ κάνη νὰ μπλέξω μαζί της.

Καὶ δὲν τῆς ὅπαντησε. Μὰ τὰ γράμματα τῆς γοητευτικῆς χορευτρίας ἐξακολουθοῦσαν καὶ μέρα μετὴν ἡμέρα γινόντουσαν πρὸ τρυφερά. Ἔτσι ὁ Σῆλντον ἦρθε μιὰ ὥρα πρὸς κατὰλαβε ὅτι ἡ Ὠντρου Σμίθ εἶχε μπῆ στὴν καρδιά του. Ὁ γυιὸς τοῦ Κλάρκ, ὁ «βασιλεὺς» τῶν μιούζικ-χῶλ, τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ παρὰφορα καὶ δὲν δίστασε νὰ παρακούσῃ τὸν πατέρα του.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν φόρεσε πάλιν τὸ φράκο τοῦ καὶ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸν κατάφωτο δρόμο τοῦ Μπροντγουαίη. Ἦθελε νὰ πῆ σαμπάνια στὸ «Μπλάκ Ντόγκ» καὶ νὰ μιλήσῃ μετὴν Ὠντρου. Ἀλήθεια, δὲν θυμόταν καλὰ-καλὰ τὴ φυσιογνωμία της. Μὰ δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ τὸ αἰσθηματικὸ «γκέρλ» θὰ ἦταν πολὺ ὡμορφο. Ἄλλωστε θὰ τὸ γιῶριζε, γιὰτὶ ἐκεῖνο θὰ τοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ τρυφερῆς ἐκδηλώσεις.

Καὶ πράγματι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ θαμῶνες τοῦ «Μπλάκ Ντόγκ» διασκέδασαν ὅσο καμμιά ἄλλη φορὰ. Ὅλες ἡ χορευτρίες πρὸς ἀγαποῦσαν τὴν Ὠντρου καὶ ἤξεραν τὸν παράξενο ἐρωτὰ της γιὰ τὸν Σῆλντον, ἔπαιξαν ὑπέροχα τὰ «νούμερά» τους, βοήθησαν τὴ Σμίθ νὰ γίνῃ ἑκατὸ φορὲς πρὸς γοητευτικὴ καὶ ξετρελλαναν κυριολεκτικῶς τὸν Σῆλντον. Ὁ «βασιλεὺς» τῶν μιούζικ-χῶλ εἶχε βρῆ πάλιν τὶς δόξες του, κερνοῦσε σαμπάνια, ἔστελνε ἀνθοδέσμες καὶ γέμιζε τὸ καμαρίνι τῆς Ὠντρου Σμίθ μετὴν λουλούδια.

— Ἀπόψε εἶμαι ὁ πλέον εὐτυχισμένος ἄνθρωπος! δῆλωσε σὲ τὸν μαῖτρ τοῦ «Μπλάκ Ντόγκ». Θέλω νὰ παντρευθῶ τὴν Ὠντρου.

Αὐτὸ, καθὼς καταλαβαίνετε, ἦταν μιὰ πρῶτης τάξεως «ἀτραξιόν». Καὶ φυσικὰ ὁ μαῖτρ δὲν ἄφησε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ διχφύγῃ. Ἀνήγγειλε μετὸς ὄλους τοὺς τύπους τὸ ἐξαιρετικὸ γεγονός στοὺς θαμῶνες τοῦ εὐθυμοῦ κέντρου καὶ ἡ Ὠντρου Σμίθ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐμφανισθῆ μετὴν Σῆλντον Κλάρκ καὶ νὰ δεχθῆ ἕνα πλῆθος χειροκροτήματα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγιναν οἱ ἐπίσημοι γάμοι των. Ὁ Σῆλντον ἐγκατέστησε τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα πολυτελὲς μέγαρο, τὴ γέμισε κοσμήματα καὶ τὴν ἔκανε μιὰ πραγματικὴ «βασιλισσα» τοῦ Μπροντγουαίη.

Ἔτσι πέρασε ἕνας χρόνος ὡμορφῆς καὶ εὐτυχισμένης ζωῆς. Ἐαφνικὰ ὁμως ὁ Σῆλντον Κλάρκ ἄρχισε νὰ γίνετα δύσθυμος. Ἀλλὰ καὶ ἡ γοητευτικὴ γυναῖκα του εἶχε χάσει τὴν εὐθυμία της. Τώρα πρὸς εἶχε γνωρίσει τὴ ζωὴ τῶν σαλονιῶν καὶ τὴ βαρέθηκε, ἔβλεπε ὅτι χίλιες φορὲς προτιμότερο ἦταν τὸ κατάφωτο Μπροντγουαίη. Ἐκεῖ εἶχε τὴν ἐλευθερία της, τὸ γέλιο της, τοὺς θαυμαστάς της, τὴ δόξα της. Ἐνῶ ἐδῶ ἦταν φυλακισμένη σ' ἕνα χρυσὸ παλάτι, ἔχοντας γιὰ συντροφιά ἕναν δύσθυμο καὶ ζηλιάρη σύζυγο.

Καὶ τότε σκέφθηκε ὅτι γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα της, θὰ ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕναν τρυφερὸ φίλο. Καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Ἦταν ἕνας ὑπόπτος Ἀργεντινός, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θράσος νὰ παρουσιασθῆ ὡς ἐξάδελφος τῆς Ὠντρου.

Ὁ Σῆλντον, φυσικὰ, στὴν ἀρχὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε. Ἔτσι ὁ Ἀργεντινός καὶ ἡ Ὠντρου ἄρχισαν νὰ διασκεδᾷ καὶ νὰ κοροϊδεύουν, καὶ μέσα ἀκόμα στὸ σπίτι του, τὸν ἄτυχο Ἀμερικανό. Ἐφθασαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ λαμβάνουν καμμιά προφύλαξι. Ἔτσι, ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα πρὸς ὁ Σῆλντον μπῆκε ἔαφνικὰ στὴν αἴθουσα τοῦ μιλλιάρδου, βρῆκε τὴν Ὠντρου νὰ ἔχη μετὴν Ἀργεντινὸ μιὰ ὑπερβολικὴ τρυφερὴ συνομιλία. Καὶ ὅπως ἦταν τρομερὰ ζηλιάρης, πνίγηκε ἐπὶ τὴν ἀγαπάκησιν καὶ τυφλώθηκε ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Μὴ ξεροντάς δὲ τί κάνη, ἄρπαξε μιὰ «στεκα» τοῦ μιλλιάρδου καὶ μετὴν

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

[Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. Σταμ. Σταμ. Ν. Καλογερόπουλος καὶ Ἀλ. Μινωτῆς.]

Ἴδου καὶ σήμερον μερικὲς ἀκόμη ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τῶν λογίων, δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν γιὰ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ... ἱστορικὰ ἑλληνικὰ μουστάκια.

Ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. ἀπαντᾷ: «—Ὅταν ἤμουν μικρός, ἐντύπωση μεγάλη μοῦ ἔκαναν τὰ μουστάκια τοῦ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσου. Φαινόταν σ' αὐτὰ, ὅλη ἡ ἐπαναστατημένη ἄγρια καὶ ἀτίθασσος γενεὰ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐπειτα τὰ πράγματα ἐμαλάκωσαν, ἐλειάνθησαν καὶ ἐκαλωπίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς καταστάσεως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν τὰ μουστάκια τοῦ μακαρίτη Γενήσαρλη.

»Ἡ μεταπολεμικὴς ἰδέα ἐξέπλυναν κατόπιν τὰ πάντα στὴν Ἑλλάδα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔμεινε μουστάκι στὶς φάτσες τῶν ἑλληνικῶν πρὸς νὰ λήη τίποτε. Οἱ Ἕλληνες μετεβλήθησαν εἰς κάτι τὸ οὐδέτερον. Πολλοὶ σοῦ θυμίζου σερνικῆς γρηῆς.

»Τώρα, τέλος, πρὸς ἀνακατώθησαν καὶ στραπατσαρίσθησαν τὰ πάντα, δείγμα καὶ σῆμα κατατεθῆν τῆς καταστάσεως εἶνε τὸ μουστάκι τοῦ Κονδύλη!»

***

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας κ. ΝΙΚ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ μᾶς λέγει:

Ἐνας πρῶην Ἰάπων πρωθυπουργός, τερατωδῶς μακρομύσταξ

ἐλησμόνησε νὰ τοῦ τὰ ρίξῃ καὶ νὰ τὰ ἀπομονώσῃ, ἐρφέπια πειά, μέσα σὲ μιὰ καλύβη ἐνὸς ξυλοκόπου στὸ Ντόρν».

Ὁ καλλιτέχνης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. ΑΛΕΚΟΣ ΜΙΝΩΤΗΣ μᾶς ἀπαντᾷ:

«—Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξω σὲ πεθαμένους, τὴ στιγμή πρὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς πρὸς θέλετε ζῆ. Εἶνε δὲ αὐτὸς ὁ μύσταξ τοῦ περιφήμου Λασκαράκη, μόνου ἐπιζῶντος εἰσέτι ἐκ τῆς παλαιᾶς ρομαντικῆς ἐποχῆς. Μοῦ κάνει ἐντύπωση ἡ νοστροπία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐνῶ ζοῦμε σὲ πλήρη 20ὸ αἰῶνα, νὰ φέρῃ ἕνα τέτοιο μουστάκι σήμερον. Δὲν ξέρω πῶς, νομίζω ὅτι τὸ μουστάκι τοῦ Λασκαράκη γεννήθηκε μαζί μετὴν κάτοχό του. Δικαιῶνει δὲ ἀπόλυτα τὴν ὑπαρξί του πάνω στὸ μούτρο του καὶ εἶνε ἕνα ξεχωριστὰ ἐπιτυχημένο διακοσμητικὸ στοιχεῖο σ' αὐτό».

χοντρή, ἄκρη τῆς ἄρχισε νὰ καταφέρῃ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα στὴ γυναῖκα του καὶ στὸν Ἀργεντινὸ. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς συζυγικῆς τιμωρίας ἦταν νὰ σκοτωθῆ ἡ ὡμορφη Ὠντρου καὶ νὰ τραυματισθῆ θανάσιμα ὁ τρυφερός φίλος της. Γι' αὐτὴν τὸν λόγο ὁ «βασιλεὺς» τῶν μιούζικ-χῶλ κάθησε στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐξακριβώθηκε ἡ ἀπιστία τῆς γυναῖκας του, καταδικάσθη ἐπιεικῶς πέντε χρόνια καὶ κλείσθη στὶς φυλακῆς τοῦ Σίγκ-Σίγκ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ